

1042644/1
GEMINI SOLES

In Domino Principum,

Ad

SPLENDOREM SAXONIÆ,
SPEM POLONIÆ,

ADMIRATIONEM EUROPE FELICITER CONJUNCTI,

ET

REIPUBLICÆ POLONÆ

Ab Equite suo
remonstrati.

PRÆFATIO.

Dem Tibi dico splendidissimam O Polonia! in alieno quidem caelo exortam, ita tamen magnam, ita propitiam, ut sese Tuo etiam ambitiosius inferat horisonti. Gemini hi soles quantum lucis expectationi nostræ attulerint, vix uno obtutu comprehendendi potest. Ut tamen dicendi ordinem faciam, immortales debemus gratias AUGUSTO, cujus omni jubare serenior Majestas, non tantum solium nostrum illuminat, verum vicina etiam sidera hospitali humanitate in eam inclinat benevolentiam, ut placidissimos exinde influxus felicitati publice polliceri, sit expeditum. Augustissima hæc astrorum conjunctio, quæ Sceptorum vinculis & glorioso animorum nexu elucescit, nihil ominosi Imperiis minatur: clementissima nimirum utriusque Principis propensio in illud incumbit studium, ut Europæ tranquillitas, Regnorum confidentia, & gentium utilitas, uno veluti concilietur aspectu. Occurrite itaque fortuna vestra Cives, & capacissimis mentibus utriusque sideris colligite influentias. Longè quidem a superstitiosa illa Romanorum religione degimus, bonis tamen avibus, gentilitias aquilas sequi non pigeat, quæ ad utriusque Solis intuitum volitantes, optatissimis precludunt auguriis, & pacis sibi invicem ramum, non fulmina protendunt. Procul hinc invidiarum gentium livor, umbras suspitionum non amplius obrende, germanæ sumus aquile, in eodem elemento iisdem aliquando radiis enutrita. Redire nunc ad communem supremi Jovis sinum placuit, & novam ibidem diem federato splendore auspiciari, quæ hostibus nostris occasum, fortuna vero

Lechicæ augmen promittit æviternam,

⋈

ARGU-

ARGUMENTUM.

Pacato totius Europa Statu, cum Jupiter cognatas sibi gentes inter-
 finis simultatibus agitari videret, convocato Deorum consilio, Con-
 cordiam in terras mittere intendit, sed cum illa officium abnuerit,
 SVADAM, persuasionis Deam, deputat, quæ non solum dissensio-
 nes feliciter composuit; sed ipsos Regnorum Soles conjunxit cum suis aquilis,
 ex quarum concordia volatu optimum Polonicis rebus augurium erigitur.

* * *

Axonia Veneranda Domus, delecta Potentum
 Hospitio, Divisque Sacrum penetrabile: Tuorum
 Decisum est hodie pro Majestate Penatium,
 Vastior est cælo Vestri fortuna sereni,
 Nempè nec ipse polus, varios divisus in axes,
 Ferre duos poterit genuino fidere soles
 Augustâ tandem superum statione locandos.
 Major at ista Domus, quæ Regia facta duorum
 Ritè Monarcharum, gemino *Tytane* renidet,
 Miraturque diem multiplice sole coruscantem;
 Ergo festivas præconcepe *Musa* camænas.
Phæbus uterque jubet, qui lumine sparsus amœno,
 Fatidico replet præcordia nostra calore.
 Hæc ego scripturus, non Numina vana vocabo,
 Sed Regum commune jubar, vultusque benignos
 Exorabo metro: nunquam dubitando quod inter
 Tot radios, facilis vati ridebit *Apollo*.

Viderat æthereâ supremus *Jupiter* arce
 Consedisse quidem bello cessante procellas,
 Quas dudum *Mavortis* atrox vindicta ciebat.
 Ast intestinis aliquid mansisse medullis,
 Unde suum sumant cædis fomenta calorem.
 Causa deest gladiis; nec se manifestat apertis
 Dissidiis animosa Ducum prætensio, verum
 Dissimulans proprium specie clemente dolorem

Suspicio, semperque novis occulta simulas
 Vulneribus sua tela parat. Videt ille, doletque,
 Quod non sincero cœeat concordia mundo,
 Pronaque Regnorum dissensio nutet in arma.
 Exarsit, voluitque micans vibrare tonitru,
 Sed nullum tunc fulmen erat, iam quippe feroces
 Illæ aquilæ, quæ tela *Jovi* jacienda ministrant,
 In se vertebant flammæ discordibus alis.
 Viderat hoc cœlo magnus Pater, atque Deorum
 Consilium solemne vocat, iam ruscida forte
 Iris in agnato patuit depicta colore.
 Conveniunt, cunctis properantia Numina sphaeris,
 Cum subito niveis concordia candida plumis,
 Ultima Divarum, terris expulsa dolosis,
 Intulit in medium langventia membra Senatum.
 Quam Deus adspiciens iusto mœore dolentem
 Aggreditur, mulcetque truces sermonibus iras:
 Diva, cui laceri tandem custodia mundi
 A fatis concessa fuit, quæ sola cruenta
 Jurgia Regnorum, studiis componis amicis,
 Aspice quantarum matura pericula rerum
 Immineant! iam bella strepunt, pacisque dolosæ
 Non diuturna quies in apertum provolat æstum.
 Divisit iam tela furor, manibusque paratis
 Tempus & educto prætextus quæritur ensi,
 Et nisi festinum præstes placata juvamen,
 Ultima speramus ruituræ funera gentis,
 Risit ad eloqvium svaivissima *Diva* disertum,
 Et cunctos testata Deos, mandata recusat,
 Hoc prope dicendi se defendendo tenore.
 Sæpè mihi pronum fuerat, parere tonantis
 Imperiis, vestrique simul sancita senatus
 Officio properante sequi, sed certa retardat
 Causa voluntatem, poterat quodcunque juvare,
 Impensum est vanæ per munia nostra medellæ,
 In proprias animata necēs natura ferocit,

Ad clades hunc fama movet peritura, sed illum
 Gloria *Mavortis* populi quæsitâ periculo
 Allicit, inque suo venatur vulnus honore,
 Illum sangvinei rabies inimica calor
 Sollicitat, vel vile lucrum, vel dira libido,
 Ac effundendi sitis importuna cruoris.

Concor-
 dia justus
 dolor.

Vnde tot humanis concordia saucia technis,
 Ad cœlum reditura meum, iam desero terras,
 Fataque Regnorum gladiis peragenda relinquo.
 Dixit, & ingentem gestu testata rigorem,
 Obtulit, tumido velut implacabilis ore.
 Excepere Dii justissima vota silentes,
 Et nullum propè Numen erat, quod cernere terras
 Vellet, & inceptum belli sopire tumultum.
 Cumque diu variis sonuisset curia dictis,
 Debuit extremas conquirere Jupiter artes.
 Est Dea, parva quidem, nec stirpe creata tumente,
 Quam licet adstringit parcissima lingua modestam,
 Imperiosa tamen sic est, ut sæpè valenti

Svada per-
 svasionis
 Dea.

Ipsa ferè peragat miracula plurima vultu.
 (Dicitur, eloquio, persuasio blanda disertò.)
 Hanc Pater elegit castâ de gente Dearum,
 Instruxitque modis docilem felicibus, ut jam
 Conciliet trepidum mansuro fœdere mundum.
 Advolat & sensim placidis illabatur alis,
 Hic, ubi sudabat, contendebatque libenter
 Pacificis studiis facundia nota Ministri.
 O quam difficile est huic persuadere quietem!
 Qui numerans promptis lætissima castra manipulis,
 Forsitan invitus longa se pace fatigat,
 Materiemque suis dolet effluxisse triumphis,
 Id tamen evenit; quod non potuere *Deastra*,
 Perficit humanæ pulcherrima gratia *Svade*.
 Tu, quicumque rei felicior author haberis,
 Sive Deus fueris, jam suscipe thuris odorem,
 Sive manes mortalis adhuc, ne despice laudes,

Quas tibi voti fert integra carmine tellus,
 Non peritura Tibi defacto fama manebit,
 Qui, belli pacisque simul clarissimus arte,
 Non tantum populis das munera longa quietis,
 Verùm Regnantum duo sidera solus adunas.
 Ecce sub influxu placido, conjunctio tandem
 Facta Planetarum, gemino sociabilis igne,
 Tam fortunatis adspectibus advenit orbi
Saxonico, Leebique diem promittit eandem,

Vesper adest placidus, fulgore venustior omni,
 Splendidiorque die, quando spectare cuivis
 Par illud tam grande licet; nec noctis opacæ
 Horrorem, sed mane novum luxisse putares.
 Conveniunt plenis jam signa minora catervis,
 Mox personato coit integra curia cultu.
 Et Reges voluere quidem latuisse: sed illos
 Prodidit insigni species veneranda nitore.
 Hinc roseæ nubis posito velamine, flammæ
 Insimul angusto facies communicat ore,
 Atque pari sese Majestas luce salutat.
 Sicut enim rubeo, dum Sol festinus ab ortu
 Confurgit, vitreisque genas depingit in undis,
 Atque repercussum cernit super æquora vultum;
 Ipse suos radios contemplaturus, adornat,
 Dilectumque magis similis sibi reddit imago:
 Sic etiam nostri comitissima gratia *Phæbi*,
 Dum fortasse videt germanum sidus oriri,
 Fulgurat, & proprias miratur in hospite dotes,
 Ostenditque novum facies in utroque decorem.
 Illum temperies genuini vivida *Martis*
 Excitat, at nostri clementia mitior astri,
 Pacatam pingit solita gravitate Senectam.
 Attamen ætatis benè combinata venustas
 Undique cognato velut ablanditur in ore,
 Dumque pares animos spectant, redamantque vicissim;

Serentissi-
 musBorus-
 siæRex ve-
 spereDref-
 dam ad
 venit.

Reges sub
 roseo ami-
 ctu perse-
 nati,

Sese mu- Hæserunt oculis sese quærentibus ambo,
tuo reco- Postea conjunctis studiis in aperta ruentes
gnoscunt, Gaudia, confestim placidis amplexibus ornant,
& ample- Confirmantque fidem, quam perfecere remoti,
ctuntur. O stupor! o rerum frons admiranda novarum!
 Temporibus redeunt *Saturnia* secla modernis.
 En Dominos, quos nulla dies sine fulmine sensit,
 Ipsaque nec meminit sine clade coisse vetustas,
 Nunc videt attonitus populorum plausus inermes,
 Jungere commissos simili pietate lacertos.
 Non arcent nunc tela vias ubicunque patentes;
 Nec se difficilis cingente satellite munit
 Majestas, verum blandis comitata choreis,
 Et procul armorum tristi terrore relicto,
 Splendoris secura sui, secura fidelis
 Hospitii ridet pariter clementia; proque
 Corporis Augusti, sumit custode voluptam,
 Lætitiâ, plausus, & nomina mille jocorum.

Quis non invideat tam grandia munera terræ
Saxonica, quæ nunc reliquis felicior oris,
 Præbuit haut uni pulcherrima tecta Monarchæ,
 Conveniunt hic sæpè Dii melioribus astris,

Quatuor Et veluti toto redeunt hic orbe coronæ,
Reges in AUGUSTI quærendo caput: Vix nempè recenti
Saxonia Lustra fluunt aliquot rerum memoranda recursu,
hospites. Sufficiens multis tam vastum clima Planetis
 Sidera plura simul propria regione recepit.
Danicus hic sese splendor cum Rege locavit,
 Et consanguineum depinxit murice cœlum,
 Hic fuit exceptus gelidi cœu stella *Bootis*,
 Ille PETRUS, qui mox clarus de Lumine Nostri
 Principis; Imperio nascenti fecerat ortum.
 Utque nihil taceam, *Gothici* fax sæva Leonis,
 Tot regnis ferale jubar, dirusque cometes,
 Hic quoque Solstitium, casura luce, peregit.

Quartus ades *Phœbus* Domui GVILIELME Ducali,
 Primus honore tamén, nam gratior omnibus hospes,
 Perpetuam placidis pacem cum vultibus offers,
 Aspice *Saxoniam* visu clemente per omnem,
 Atque vide quantum Regalis flamma sereni
 Possit ad arcendas tota regione tenebras.
 Nuper ad amissæ tristissima vulnera Matris,
 Curia funereo miserè squallebat amictu,
 Unde ferè dulces dilecta sede repulsæ
 Delitiæ, longoque joci mærore fiebant.
 Vix tamen hoc oculis se comiter intulit astruta
 Diffugiunt nubes, veluti *Tytanis* ad ortum,
 Et veluti frons suda poli, Splendore venusto,
 Omnibus abstergit madidos veniendo dolores.
 Gaudia concurrunt pleno risura theatro,
 Exilioque suo rediit revocata voluptas.
 Ast non cuncta placent oblectamenta, sed illa,
 Quæ sapiunt aliquem belli redolentis honorem,
 Dum TIBI mansuro Regali splendida fastu
 Aula pararetur, desertæ protinus ædi
 Præfers ipse libens armamentaria; certè
 Hæc est belligeri statio pulcherrima *Martis*.
 Sed brevis hospes eras, privato quippe cubili
 Forsitan invidit tantum fortuna decorem,
 Ac alia TE sede locat: dum nempè quietas
 In *Wackerbarthi* Rex quæreret ædibus umbras,
 Orta domum cingunt subitis incendia flammis.
 Dicite plura alii, certum est quod tecta laresque
 Vicini nimium præsentis solis adussit.
 Sed nihil amiser, tali *Wackebar* in æstu:
 Scilicet oblatam Regis translatus ad aulam,
 Zodiacum nunc pro æde gerit, pro pegmate coelum,
 Quod sibi clementis dat prodiga dextra Tonantis,
 Et sic emeriti civis rediviva senectus;
 Instar *Phœnicis* de munere duplicis astri,
 Pulchrius ambustas videt eluxisse favillas,

Tota Cu-
 ria post fa-
 ta Reginae
 ob adven-
 tum Prin-
 cipis squa-
 lorem su-
 um abjicit.

Rex *Borus-*
sæ in ar-
 mamenta-
 rio hospi-
 tatur.

Casuale
 incendiū.
 Palatium
Wacker-
bartho a
Serenis-
simo Au-
gusto dono
 oblatum.

Lusus su-

pra bibli- Tristius illud erat Domino graviusque ; Supellex
 thecam Quod pariter subiit literaria grande periculum,
 combusta, *Westphalica* siquidem primava relatio Pacis
 Bis denis digesta tomis, consumitur igne,
 Et pereunt rerum monumenta perennia. Verum
 Damna nec ista doles, exemplar quippé futuræ
 Historiæ, *Wackebar* habes in Principis ore,
 Qui gestis reddendo suis memorabile Regnum,
 Implebit propriæ *Mulæa* volumine famæ,
 Interea niveis fuerat permissa facultas
 Blanditiis, ut TE recreent felicibus horis :
 Dumque voluptates certant, sudantque vicissim,
 Quæ TIBI splendidius referat spectacula pugnarum.
 Cursus il- Prima puellari patuit gens pulchra labore,
 lustru Fæ- Sanguinis egregii, nam quantumcunque tenebat
 minarum. Nobilitas antiqua, locum contendit in unum,
 Meta fuit variis circum distincta columnis,
 Quarum prima, rotam sphaeræ pallentis habebat :
 Altera, fert clypeum jaculo volitante petendum ;
 Tertia, dat pilis durissima scuta rotundis :
 Ultima, poma tulit gladio relegenda supino,
 Ut raucæ sonare tubæ, signumque dederunt
 Cursibus, eximiae venientes ordine turmæ,
 Inter tinnitus streperos & vota faventum,
 Pennigero properant ad præmia facta velatu.
 Edidit insignem *Veneri* lux illa triumphum ;
 Nam licet errarent fragiles plerumque lacerti,
 Debilitate nocent, spectatoremque lacescit
 Divarum formosa cohors : nam prælia fingens
 Nec cupidis oculis crudelis parcit *Amazon*,
 Non unus jaculum secreto corde recepit,
 Franaque vulneribus langvens auriga remisit.
 Tu tamen immotus steteras, gelidusque videbas
 Mille juventutis strages ab amore patratas.
 Ipse, quod haud credo, *Veneri* mitissimus Heros,
 Fecisset *Mavors* simili deprensus in æstu.

Spero tamen, tenero non succensebis amori,
 Quem TIBI dilecto certamine, sexus adornat,
 Et licet invisæ *Cypridis* præludia spernis,
 Captus ab illicitis, & mollescente rigore,
 Famineis aliquid tribues Rex Magne trophæis,
 Quod si fortè TIBI nimium sunt ludicra bella,
 Quæ ciet internis jaculis nocitura venustas;
 Transfer ad alterius studium tua lumina pugnae;
 Ac alios inquire jocos, ubi svavius istis
 Illecebris præsens belli TE pascat imago.
 Amphitheatra sonant odijs animata ferarum,
 Imperioque TUI servant moritura cruorem.
 Primus in attonitam prodit Leo fulvus arenam,
 Erexitque iubas; sed territus ore Deorum,
 Cessit ab ingrato tandem sine strage teatro.
 Crediderim *Gothicis* illum venisse cavernis,
 Victoresque suos iterum timuisse Leonem.
 Postea, fulminei metuendus vulnere dentis
 Quærit aper toto cunctantia funera circo,
 Et quodcunque videt, morsu livente lacescit;
 Quem super ingentis sublatum cornua frontis
 Ventilat immiti tardissimus Urus in ictu,
 Mox subit impatiens flagranti bile duellum
 Urfus, & extrema sese feritate volutat;
 Dumque gerit justo captum certamine porcum,
 Atque rebellantis toties se sanguine prædæ
 Pascit, ab explosis configitur ignibus urfus.
 Sic fera *Phæbeo* Regis prostrata lacerto,
 Non cecidit tandem sine quodam Lumine, nempe
 Accessit nova stella polo, non simplicis urfæ.
 Illud adhuc narrare libet, dum crastina summo
 Manè pararetur cupido Venatio Regi,
 Pallida subrepsit secretæ Syngrapha mensæ,
 Quæ male sollicitis frustra concepta lituris,
 I fatale TIBI, vana ratione probabat.
 Dilaceras insigne malum, fisisque fidei

XX

Conflictus
 bestiarum
 in amphitheatro
 Dresdensi.

Leo timidus & quare.

Urfus a Serenissimo
 Borussiae Rege interemptus

Cabbalisticus quidam literas Serenissimo Regi supponit; in

Ho-

quibus ipsi Hospitio, falsæ risisti somnia plumæ ;
 I caven- (*Facht* fortasse furens voluit dixisse propheta)
 dum præ- Sed Rex his tandem damnis animosior, uno
 dicit, Rex Fata, simul vatisque fidem, præcidit in ictu.
 Schedam dilacerat Ingentem siquidem violento dente timendum
 in venati- Ante pedes misso prostravit fulmine porcum,
 one tamen I nunc fatidici vatis vesana libido :
 portento- Hic etenim Dominis ridet secura voluptas :
 sæ magni- Aut si dura aliquid Regnanti fata minantur,
 tudinis a- Evitare suum scit dextera docta periculum.
 prum ante Sed nimis immensus labor est, per cuncta vagari,
 pedes suos interimit.

Cursus e-
 questris
 vulgo Ca-
 rufel.

Atque fatigatam per singula ducere plumam,
 Nam deerunt fluvii undæ, floresque rosetis,
 Sideribus flammæ, foliis arbuta, priusquam
 Gaudia deficient, TE spectatore, superba.
 Attamen hos inter plausus, quos splendida nobis
 Scena tulit per tot spectacula, nullibi puram
 Sinceramque magis credo risisse voluptam:
 Quam dum primævo Princeps redeunte calore,
 Vividus instaurat cursus certamen equestris.
 Non numerabo manus, nec brachia iusta Virorum,
 Qui figunt niveæ certissima vulnera spheræ,
 Nec narraþo diu quantum, fortassis anhelò,
 Pulchra Juventutis contentio sudet in æstu.
 Hoc etenim commune decas, mihi protinus omnes
 Occupat adspectus Domini currentis imago,
 Qui veluti posito senii torpore gravantis,
 Ut sensit sonuisse tubas, fulgore renidens
 Divino, facilesque manu moderando lupatos,
 Abripit extremæ punctum revolubile metæ,
 Quodve magis stupeas spectator, talis in armis
 Gratia, tale viget nervoso corpore robur,
 Et validis vis tanta fibris, ut debeat ultrò
 Erubeisse suos ictus, confusa Juventus
 Præmia cedendo ; nam quantum vincitur ævo ;
 Tantum alios vincit docilis levitate lacerti,

In quo ad-
 miranda
 Serenis-
 mi Augusti
 dexteritas
 elucefcit.

TE REX MAGNE, peto per gentis utrius amore
 Continua placidos cursus, nec fræna remitte,
 Immortalis equo nimirum sessor habebis,
 Vincebas alibi Princeps, & gloria credo
 Sola Tibi fuerat testis plerumque triumphi.
 Nunc plus lucis adest *Phæbo* præsentem, Tuusque
 Lusus habet grandem pro spectatore Monarcham.

Hæc jam *Saxonico* properante dicta decori,
 Sufficiant valeantque precor, sed *Sarmata* Vares,
 Quæ tandem referam Patriæ solatia mœstæ,
 O AUGUSTE Potens! vultu decide benigno.
 Per dulces oculos siquidem, frontisque leporem;
 Quo superos etiam nosti mollire severos,
 Speramus FRIDERICE Pater, non hostis abibit
Sarmatia, Princeps, qui tam dulcissimus hospes
Saxoniam placidæ mentis fulgore beavit.
 Id nobis pietas pridem promiserat. Et si
 Prisca superstitio plumis aviumque volatu,
 Fata gubernabat *Latiis* sanctissima templis;
 Cur & ego non omen idem, meliusque vetustis
 Augurium faciam populi solemne precatu:
 Dum video paribus conjunctas insimul alis,
 Solis ad aspectum gemini pendere volucres,
 Jam dulci se luce cibant, positoque tonitru,
 Concordes aquilæ pacem, non fulmina gestant.
 Jam solem sine nube vident, propriumque vicissim
 Frondibus insternunt nidum clementis olivæ.
 Jungite quod superest mansuro fœdere plumas,
 Unius stirpis volucres sumus, atque Tonantis
 Unius pariter nos demulcentis alumnæ.
 Et licet opponat furias sævissimus istis
 Nexibus, ut satiet nostro se funere vultur,
 Ite perennantes in fœdera, jungite vires,
 Nec curate, furens, quid tandem sentiat orbis;
 Si semel adstringet nos pax secunda, fideli

Augurium
 Rebus Po-
 lonicis e-
 rectum.

Ad fœdus
 invitatio.

Ingenio, partumque feret concordia ; contra
Vicinos casus pennas, & fulmen habemus.

Hic oculos *Europa* tenet suspensa stupentes,
Hic ego, deficio calamo languente Poeta,
Ante tamen quam *Musa* cader lassata, Deorum
His pretendo genis satiari, sæcula certè
Expectanda forent, ut sidera magna vicissim
Convenient, Regumque simul se lumina jungant
Concordi solio. Magni iuvat ire per ora
Hospitis, & puram visu gustare voluptam.
Blandus uterque Deum, vultu clemente modestos
Allicit aspectus, & sic incerta laborat,
In cuius sese ferat admiratio partem.
Communi siquidem de Majestate serenos,
Nulla ferè poterit distinguere gloria vultus.
Principibus geminis, fortunâ Judice tantum,
Hoc discrimen inest : Hic *Jupiter*, Ille *Gradius*,
Hic *Mars*, Ille *Tonans*, sed magnum fidus uterque,

Als der
Aller-Durchlauchtigste
Großmächtigste König und Herr/

S E R M

Friedrich Wilhelm

König in Preussen,

Nebst Dero Durchlauchtigsten

Sron-Prinzens

Königlichen Hoheit

Auf Dero Retour von Dresden nach der Residenz Berlin

Anno M DCC XXVIII, den 12. Febr.

Die Chur-Stadt Wittenberg

Mit Dero Höchst-erwünschten Gegenwart begnadigten,

Solten ihre allerunterthänigste Devotion

vermittelst dieses Wunsches bezeugen

Die auf dasiger Universität Studierende

durchs Loos auf einander folgende:

Chur-Sachsen /

Thüringer /

Francken und Schwaben /

Siebenbürger /

Meißner /

Ober-und Nieder-Lausitzer /

Ungarn /

Anhaltiner /

Erz-Gebürger /

Nieder-Sachsen /

Francken /

Wittenberger /

Schlesier.

Urchlauchtigst = Grosser Fürst,
ACHILLES unsrer Zeiten,
Der Feinde Schreck und Bliß, der
Freunde Trost und Lust,

Laß zu, daß, nach dem Trieb des Gnädigsten
AUGUST,

DJN DESSEN Mufen auch ein Opfer zubereiten,
Daß, da DJN Sonnen-Licht auf diesen Bergen steht,
Da sich DJN Gnaden-Strahl auf unsre Grängen sencket,
Und uns der Sehnsucht Frucht, die Gegenwart, geschencket,
DJN die erfreute Pflicht gebückt entgegen geht.

DJCH, welchen Fama längst in unsre Brust gedrucket,
Senckt nun ein näh'rer Blick uns desto tieffer ein.
Ach! Solte dieser Kiel Apelles Pinsel seyn!
Hätt' uns Calliope die Kräfte zugeschicket!

So schrieben wir die Lust der Sachsen, die DU schauft,
 Wie sich ihr treues Volck, um DICH zu sehen, dränge,
 Dann DEINEN Ruhm, DU Held, und DEINER
 Thaten Menge
 Mit ew'gem Eder-Safft, mit Purpur und Encaust.

Wenn Kaiser Constantin, durch sonderbahres Jügen,
 In seines Vaters Grufft die güldne Krone fand;
 So hatte DIR GOT auch ein Gleiches zugewandt,
 Dein Vater hatte ja zuerst, nach vielen Siegen,
 Die Krone, so der Lohn von SEINER Thaten war,
 Wie jener Hercules den Purpur-Safft, erlanget.
 Da solcher dort nunmehr in einer andern pranget,
 So legte DIR SEIN Grab die Königs-Krone dar.

Der Thaten Erstlinge bewiesen schon in Proben,
 Daß DU ein wahres Bild der Sohnen Ahnen seyest.
 Es zeigte sich bereits des Grossen Wilhelms Geist,
 Und Friedrichs Helden-Muth war schon in Dir zu loben:
 Weil doch ein Adler nichts als Adler zeugen kan.
 SEIN legte zwar der Tod zu IHREIN Ruhe nieder:
 Doch traff DEIN weites Land in DIR DIESSELBEN
 wieder,
 Und das, was dort zertheilt, allhier beyammen an.

Das rasselnde Geschütz der donnernden Carthaunen
 Gab da das Echo schon von DEINEM hohen Ruhm.
 Die Palmen folgten DIR hierauf zum Eigenthum.
 Irene stieß so fort in friedliche Posaunen:
 So, daß DU zweysfach Groß im Krieg und Frieden bist:
 Weil, da das Lob so hoch, sein eignes Land beschirmen,
 Als durch des Schwerdtes Blitz viel fremde Schlösser stürmen,
 Der Bürger-Kranz so schön, als derer Sieger, ist.

Von **GOTT** Gesalbtes Haupt! Sey alsodann
willkommen!

Willkommen, Grosser Held, Du Königlicher Gast!

Weil DU den Helicon so hoch gewürdigt hast,
So wirst DU Demuths-voll und freudig angenommen.
Durch **DEINE** Gegenwart scheint uns ein neues Licht.

Zwey Friedriche, die sich nun Mund und Hände reichen,
Sind, wie dem Steuermann das schöne Zwillingss-
Zeichen, Von dem er sich so gleich was fröhliches verspricht.

GOTT lasse **DICH** den Ruhm der Ahnen übersteigen.

Es sey **DEIN** Grosses Land ein Edles Canaan.

Es jauchts' in **DEINEM** Schutze, **DEIN** froher Unterthan.

Die Feinde müssen sich vor **DEINEM** Scepter neigen:

In Krieg- und Friedens-Zeit blüh **DEIN** erhabnes Glück.

Laß unsre Mäusen nur auch deinen Ländern dienen!

Und, scheidest DU anist im Schutze der Cherubinnen,

So laß uns unterdeß **DEIN** Gnaden-Bild
zurück!

